ALLROUND POLITIE NIEUWS

HET EINDE VAN HET BEGIN?..

oktober 2019 • editie nr. 66 • jaargang 13 • nummer 1427 • www.allroundpolitienieuws.nl

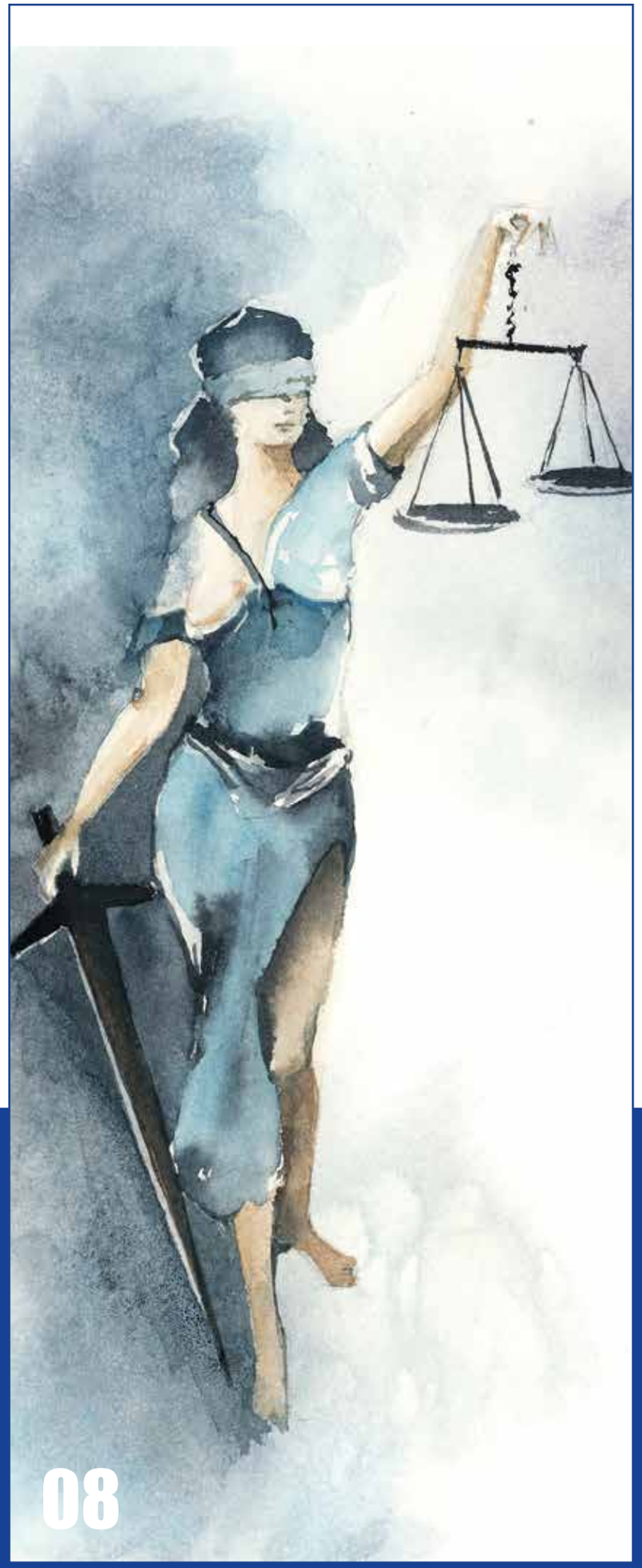

08

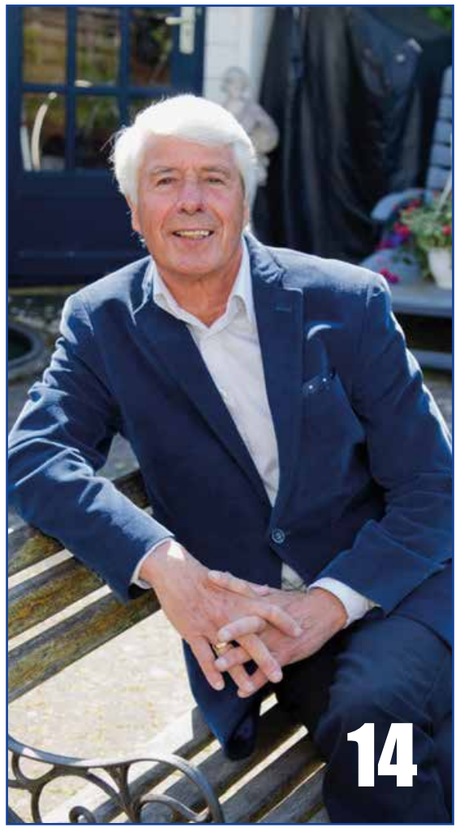

14

24

INHOUDSOPGAVE

8 Wouter Laumans: Mocro Maffia

14 Interview met Klaas Wilting

20 DV&O en de politieacademie

24 Lieke schrijft

31 Mijn maatje kwijt

38 In mijn rug getrapt

42 Huldiging WPFG sporters

HEEFT U NOG KOPIJ OF IDEEËN VOOR KOPIJ?
Aarzel dan niet om contact op te nemen
met Ter Hoeve Uitgevers! Stuur een mail naar
info@terhoeveuitgevers.nl

COLOFON

Website:
www.allroundpolitienieuws.nl
www.terhoeveuitgevers.nl

Redactie:
DV&O "DRIVE", Just Publishers "Klaas Wilting", www.liekeschrijft.amsterdam, www.reflectieinblauw.nl "Arthur van der Vlies", www.hantummer-wijkagent.blogspot.com, WPFG Nederland, Wouter Laumans Ter Hoeve Uitgevers

Fotografie:
Annemieke van der Togt (Huldiging)

Ter Hoeve uitgevers

Redactie:
Ter Hoeve Uitgevers
Postbus 154
6880 AD VELP
info@terhoeveuitgevers.nl
www.terhoeveuitgevers.nl

Vormgeving:
Thalia da Costa Silva

DTP & Advertentieopmaak:
Thalia da Costa Silva, Iris Maaswinkel

Advertentieverkoop:
Soraya Janssen
Ter Hoeve Uitgevers
tel: 026 - 361 59 59

De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te wijzigen of te weigeren.

Voor overname van artikelen, advertenties en foto's is toestemming nodig van de redactie, uitgevers en van de oorspronkelijke rechthebbende.

VOORWOORD

VROEGER WAS ALLES …….

Was vroeger alles beter of anders?

In dit nummer leest u o.a. een interview met Kaas Wilting naar aanleiding van zijn net uitgekomen boek “De roerige jaren van een politiewoordvoerder”. Na het lezen hiervan vraag ik mij af of het werk op straat wel zo veel veranderd is of dat het nu juist onder een vergrootglas ligt door de toepassingen en gebruik van sociale media. Sociale media heeft ook positieve aspecten en is zeker een uitlaatklep voor een aantal van jullie collega’s.

In dit nummer drie collegas aan het woord die regelmatig blogs publiceren op websites, Instagram of Facebook over hun ervaringen die vaak leuk, ontroerend, heftig maar zeker ook herkenbaar zijn.

Gelukkig is er ook steeds meer erkenning en positief publiekelijk debat over jullie werk juist ook door deze mediakanalen.

Erkenning kregen ook alle Nederlandse sporters die deelnamen aan de World Police & Fire Games in Cheng Du met bijna 50 Medailles kwam de equipe terug, reikhalzend kijken wij uit naar de volgende editie van de spelen in Rotterdam 2021. Deze spelen moet het sportieve hoogtepunt worden van de Nederlandse World Police & Fire Games met een streven van 1000 Nederlandse deelnemers, een mooi streven en wij denken dat dit gaat lukken.

Veel lees plezier en tot de volgende Allround Politie Nieuws.

ALLROUND
POLITIE NIEUWS

HET EINDE VAN HET BEGIN?

“EIGENLIJK HOOP IK DAT HET NIET WAAR IS“

Eigenlijk was ik net op weg naar de sportschool. Terwijl ik naar mijn auto loop, hoor ik mijn telefoon tingelen. Het WhatsApp-bericht bevat maar drie woorden: ,,Advocaat Bakkali doodgeschoten.” Ik schrik. Hoewel ik Derk Wiersum niet goed ken, hebben we elkaar een aantal keer gesproken. Een uiterst vriendelijke man. Altijd bereid om me zakelijk te woord te staan. Eigenlijk hoop ik dat het niet waar is.

Nog wat berichten verder weet ik dat er inderdaad een schietpartij heeft plaatsgevonden op Imstenrade in Buitenveldert. Met gierende banden rij ik erheen. Ter plekke heeft de politie de plaats delict al afgezet. Ik tref een zeer aangeslagen buurvrouw die me bevestigd dat het slachtoffer inderdaad Derk Wiersum is. Wanneer ik telefonisch verslag doe voor het WNL-programma Goedemorgen Nederland, houd ik voor de zekerheid een slag om de arm. ,,Volgens onbevestigde berichten zou het gaan om advocaat Derk Wiersum”, zeg ik. ,,Hij is de advocaat van de kroongetuige in het grote liquidatieproces Marengo.”

Wanneer ik heb opgehangen, bel ik Jan Meeus van NRC Handelsblad. Jan en ik schrijven samen stukken over de strafzaak tegen de bende van de voortvluchtige Ridouan Taghi. Ik vertel hem wat ik gezien heb en wat ooggetuigen me hebben verteld zodat hij snel een stuk kan maken voor de krant. Als ik heb opgehangen belt het programma De Wereld Draait door. Of ik wil aanschuiven die avond om te komen praten over de mocromaffia. Ik zeg toe. Daarna gaat mijn telefoon opnieuw. Eenvandaag, de talkshow van Beau van Erven Dorens en SBS6. Allemaal willen ze dat ik in hun programma kon. Vanaf dat moment besluit ik om niet meer op te nemen als ik het nummer niet ken. Ik moet aan het werk. Als ik de hele dag bezig ben met andere media, kom ik daar niet aan toe.

Ik weet dan al hoe het gaat lopen. Men zal het hebben over een ‘nieuw dieptepunt’ in de onderwereld. Het is misschien niet zo professioneel maar ik bekijk die term inmiddels met enig cynisme. Een moeder die voor de ogen van haar kinderen wordt doodgeschoten: nieuw dieptepunt. Een onschuldige voorbijganger die in de Amsterdamse De Clercqstraat sterft als hij, na een mislukte liquidatiepoging, abusievelijk onder vuur wordt genomen: nieuw dieptepunt. Een afgehakt hoofd dat voor een shishalounge wordt neergelegd: nieuw dieptepunt. Een 17-jarige stagiair die niks te maken heeft met het criminele milieu die wordt doodgeschoten in een Amsterdams buurthuis: nieuw dieptepunt. De onschuldige broer van een kroongetuige die in koelen bloede vermoord wordt in Amsterdam Noord: nieuw dieptepunt.

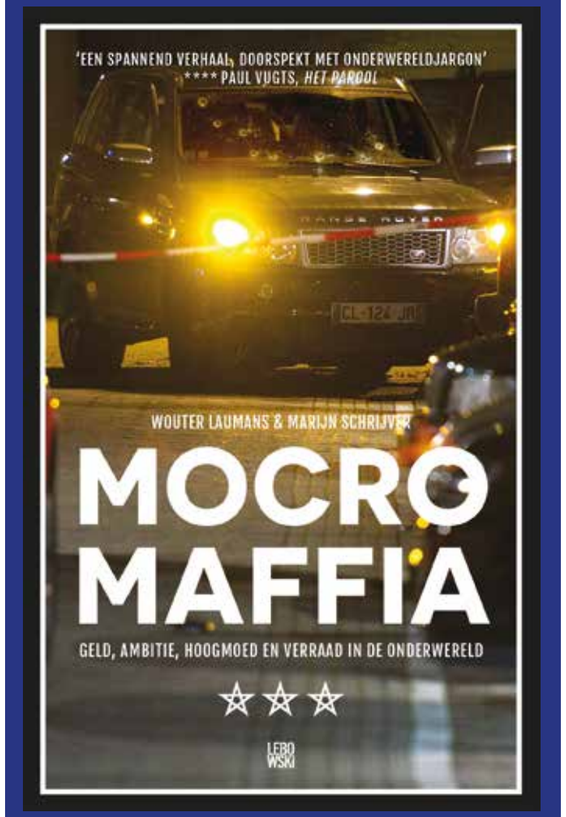

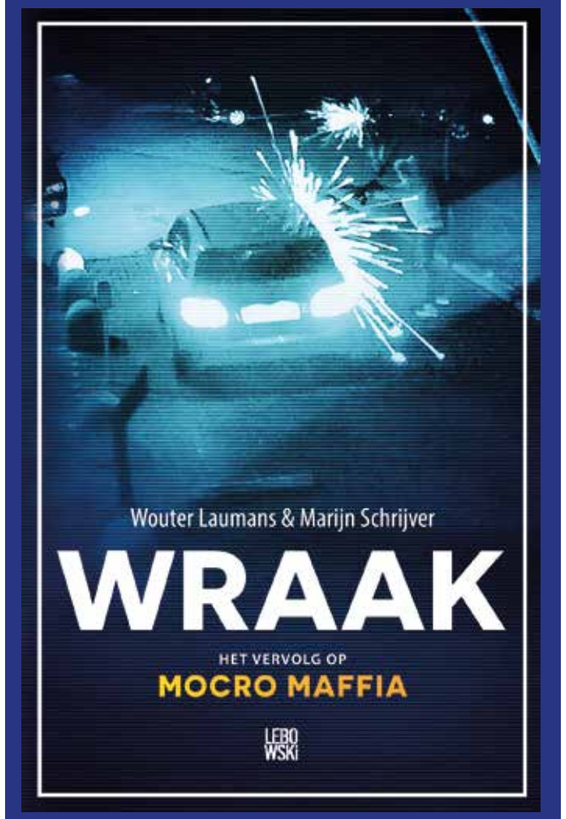

En nu is Derk Wiersum dus het laatste nieuwe dieptepunt. En een moment denk ik aan 29 december 2012. Het eerste nieuwe dieptepunt. Die avond vindt er een wilde schietpartij plaats in de Staatsliedenbuurt in de hoofdstad. Daarbij worden twee jonge Marokkaanse Amsterdammers met heel veel geweld om het leven gebracht. Een derde weet ternauwernood te ontkomen door in het water te springen. Als het doodseskader daarop wordt achtervolgd door twee motoragenten, worden die met AK-47's onder vuur genomen. Toenmalig burgemeester Eberhard van der Laan noemt de gebeurtenissen van die avond later: 'Wild West'.

Een nieuwe generatie criminelen heeft zijn visitekaartje afgegeven. Wie die nieuwe generatie criminelen. De achterliggende motieven van de dubbele liquidatie in de Amsterdamse Staatsliedenbuurt intrigeren. Samen met mijn collega Marijn Schrijver besluit ik me in de achtergronden van de gebeurtenissen te verdiepen. We zijn niet de enigen. Paul Vugts van Het Parool heeft zich ook in de zaak vastgebeten.

Er volgen meer moorden. Die draaien allemaal om een conflict over een partij drugs in de haven van Antwerpen. Het conflict dijt alsmaar verder uit. Er vallen veel slachtoffers: veelal jonge Marokkanen. Dit verhaal leidt in 2014 tot ons boek: Mocro Maffia. Die titel is gelijk omstreden. De deelnemers aan de onderwereldoorlog hebben immers niet allemaal een Marokkaanse achtergrond. Dat klopt. In het conflict begeven zich ook voldoende criminelen met een Surinaamse-, Antilliaanse of Nederlandse achtergrond. De hoofdpersoon van ons boek is echter een jonge Marokkaan. Een mocro, om in straattermen te blijven. Die, samen met zijn vrienden, ook nog een gek is op de serie Corleone over de maffiabaas Toto Riina. Toch is het mocro-gedeelte in de titel niet het enige dat ons op kritiek komt te staan. Zo zou de term 'maffia' te veel 'eer' zijn voor de jonge gangsters. Het is maar net hoe je het bekijkt. De titel blijft in elk geval hangen. "Morco Maffia niet te stuiten" kopt de Telegraaf, twee maanden nadat ons boek verschenen is, na een liquidatie in Amstelveen.

Marijn Schrijver en ik zien op dat moment niet zo veel in een vervolg op ons boek. Het verhaal van de nieuwe generatie criminelen is verteld. De moorden die na het verschijnen van ons boek plaatsvinden zijn de naweeën van de liquidatie op Gwenette Martha. Zo menen we Daarnaast hebben we geen zin om het feit dat ons eerste boek een succes is, uit te melken. Dit verhaal is geen Star Wars, dit gaat om heel veel verwoeste levens.

Toch krijgen we niet lang daarna de eerste signalen dat de moord op Martha niet, zoals wij denken, het begin van het einde is maar meer het einde van het begin. In 2015 is het gewelddadiger dan ooit.

Op straat gaat het verhaal dat er binnen de overblijfselen van de groep-Martha een interne machtsstrijd is ontstaan dat nu met veel geweld wordt uitgevochten. Daarnaast wordt de oude oorlog ook voortgezet. Nabestaanden van eerdere slachtoffers op wraak. Dat er nu dus twee conflicten worden uitgevochten, maakt de situatie er allerminst overzichtelijker op. Daarbovenop speelt zich ook nog een conflict af in het Turks-Nederlandse misdaadmilieu.

Ook dat wordt met zeer grof geweld uitgevochten. Het wordt 9 maart 2016. Die ochtend wordt er een afgehakt hoofd voor een shishalounge in Amsterdam Zuid neergelegd. Niet al te lang na de vondst zijn Marijn en ik ter plekke. Op dat moment realiseren we ons dat het verhaal nog niet verteld is. We besluiten daar op dat moment dat deze schokkende gebeurtenis centraal moet staan in ons tweede boek. Wat ons betreft is het moment dat er ‘Mexicaanse toestanden’ plaatsvinden in de hoofdstad een sleutelmoment in de Nederlandse misdaadgeschiedenis. Aanvankelijk gaat onze research stroef. Zeer stroef. Bronnen die voor ons eerste boek nog met ons wilden praten, haken nu af. Ze zijn bang. Ook bij het Openbaar Ministerie en politie lijkt men terughoudend. Hoewel er zeker wel successen geboekt zijn in hun strijd tegen de liquidaties, lijkt het geweld maar niet minder te worden. Criminelen lijken zich onaantastbaar te wanen. Wat hen sterkt in dat gevoel is het feit dat ze gebruik maken van zogenaamde PGP-telefoons die niet te kraken zijn.

Althans, niet te kraken wáren. Ruim een maand nadat er een afgehakt hoofd gevonden werd voor een shisahlounge, zorgen de whizzkids van het NFI nu voor een nieuwe gamechanger.

Vanaf nu kunt u (voorlopig) geen gebruik meer maken van deze diensten in verband met een grootschalig strafrechtelijk onderzoek naar criminele eindgebruikers van versleutelde informatie’, zo luidt het bericht dat op 19 april 2016 naar bijna twintigduizend gebruikers van de PGP-telefoons van Ennetcom wordt gestuurd. ‘Het onderzoek richt zich, naast het bedrijf Ennetcom eveneens op de criminele eindgebruikers van de versleutelde communicatie.’

Met name het laatste zinnetje zorgt ervoor dat veel gebruikers in de vlekken schieten. In de veronderstelling dat hun communicatie toch nooit aan het licht zou komen, hebben ze jarenlang vrijuit gepraat over zaken die het daglicht niet konden verdragen. Die gesprekken varieerden van drugsdeals en de financiële afhandeling daarvan tot het voorbereiden van overvallen. Ook de laatste roddels in het criminele milieu werden honderduit besproken.

Het meest brisant zijn echter de berichten waarin criminele afrekeningen haast van minuut tot minuut te volgen zijn. Een goed voorbeeld daarvan zijn de berichten die verstuurd zijn rondom een moordaanslag in november 2015. Drie dagen voor de moordpoging stuurt de opdrachtgever het volgende bericht: ,,Hoop dat ‘ie met zak loopt wanneer we hem gaan doen, paar blokken erbij, bonuspunten ahahahaha.” Hiermee doelt hij op het feit dat het mogelijk zo kan zijn dat het beoogde slachtoffer misschien wel een paar kilo cocaïne bij zich heeft.

Een aantal van dit soort berichten vormt een belangrijk onderdeel van het tweede boek (Wraak) van de hand van mij en Marijn Schrijver. Ze geven vól zicht de nihilistische wijze waarop opdrachtgevers en uitvoerders marchanderen over dood op bestelling. Daarnaast zijn ze niet alleen maar ontluisterend. Ze zijn ook zeer belastend. Inmiddels is een aantal criminelen, mede op basis van onderschepte PGP-berichten, veroordeeld tot levenslange gevangenisstraffen. De verwachting is dat er nog een aantal zullen volgen.

Hoewel het aantal liquidaties is afgenomen, heeft het feit dat men erin geslaagd is om de servers te kraken er niet voor gezorgd dat er geen schokkende moorden meer plaatsvinden. Integendeel. De moorden op de 17-jarige stagiair Mohamed Bouchikhi in een buurthuis in Amsterdam, die op de broer van de kroongetuige en die op Derk Wiersum vonden allen plaats in het post-PGP tijdperk. Dit probleem los je, kort en goed, dus niet op met een paar stevige veroordelingen. Allereerst zullen beleidsmakers iets moeten accepteren dat men bij de politie en het Openbaar Ministerie al lang weet: namelijk dat het Nederlandse misdaadlandschap te maken heeft met een nieuwe realiteit. Sinds december 2012 leven we in een wereld waarin steenrijke cocaïnehandelaren die in een ver buitenland verscholen zitten in ons land over een staand legertje van straatsoldaten beschikken dat ze naar believen kunnen inzetten.

Pas dan kan gedacht worden in oplossingen. Die liggen niet, zoals minister Grapperhaus onlangs bepleitte, in het oprichten van een Nederlandse FBI. Dat is bühnepraat. Een dergelijke organisatie is er namelijk al lang: de Nationale Recherche. De sleutel ligt in een heel scala aan maatregelen. Die variëren van het opsporen en het afpakken van crimineel vermogen tot het heropenen van wijkbureaus in moeilijke buurten. Van het creëren van opleidingsmogelijkheden voor kansarme jongeren tot het niet uit de weg gaan van probleemgevallen. En misschien moet het drugsbeleid ook eens goed onder de loep genomen worden. Daarbij zou zelfs legalisering serieus bekeken moeten worden. Doen we dat allemaal niet, dan is het wachten op het volgende nieuwe dieptepunt. ■

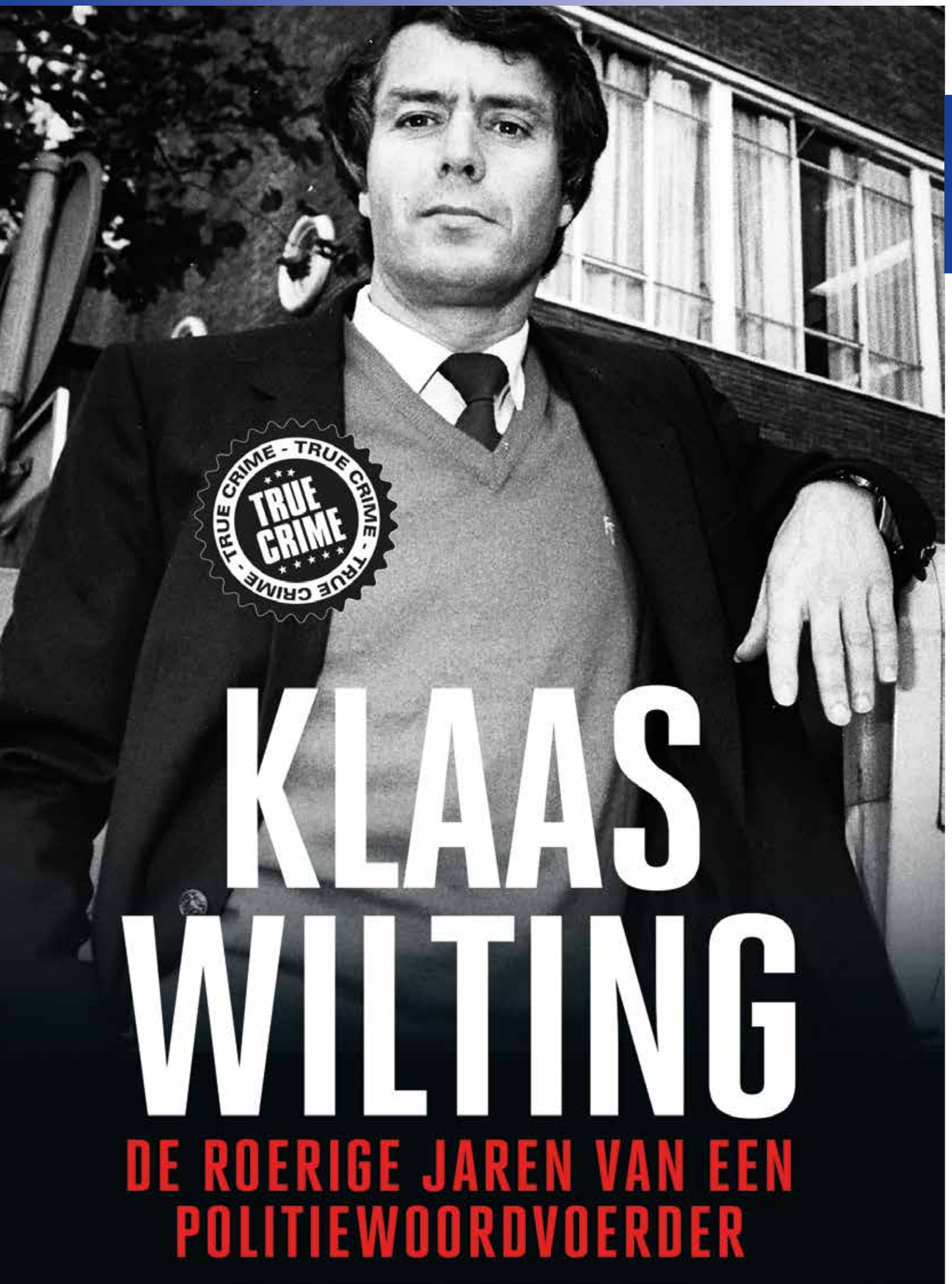

Bij Uitgeverij Just Publishers verscheen eind september: KLAAS WILTING: De roerige jaren van een politiewoordvoerder.

Ruim twintig jaar lang is Klaas Wilting woordvoerder van het Amsterdamse politiekorps geweest. Hoe heeft hij in deze functie de hoofdstedelijke ontvoeringen, liquidaties, en krakersrellen in die jaren ervaren? En wat heeft de persoonsbeveiliging van hem en van zijn gezin met hem gedaan na plannen hem te ontvoeren, na bedreigingen en een bommelding op zijn privéadres? Voor het eerst vertelt oud-politiewoordvoerder Klaas Wilting, zonder een blad voor de mond te nemen, zijn verhaal. Hij verhaalt openhartig hoe deze jaren niet alleen voor hem zwaar en onvergetelijk zijn geweest, maar ook een enorm beslag hebben gelegd op zijn gezin. De hoofdstad maakt een zeer roerige periode door. Wilting krijgt zijn handen meer dan vol, dag en nacht. In dit boek kijkt hij terug op eenentwintig jaar hoogte- en dieptepunten uit zijn enerverende carrière en doet hij nog enkele onthullingen uit die tijd.

In 1980 wordt Wilting, sinds 1964 bij het Amsterdamse politiekorps, overgeplaatst naar het Bureau Voorlichting waar hij woordvoerder en later hoofd communicatie van het korps wordt. De mediagenieke Wilting wordt al snel wereldberoemd in Nederland en hèt gezicht van de Amsterdamse politie. Voor hij door de toenmalige hoofdcommissaris werd aangetrokken, is het korps een gesloten vesting. Het is Wiltings doel geweest het korps open te gooien en een meer ‘menselijk gezicht’ te geven.

In dit boek blikt hij ook terug op zijn jeugd in Drenthe en zijn beginperiode bij de politie. Met zijn ervaring als agent heeft hij de basis gelegd van zijn unieke vorm van woordvoerdersschap; dienstbaar en behulpzaam zijn, 24/7, midden in de samenleving.

Eén van zijn eerste grote zaken wordt de spectaculaire Heineken-ontvoering. Wilting is ook woordvoerder voor o.a. de liquidatie van Klaas Bruinsma, de ontsnapping van Stanley Hillis, de liquidatie van Sam Klepper, spraakmakende ontvoeringszaken, schietpartijen en afrekeningen. Dat blijkt niet zonder gevaar. Er volgen plannen hem te ontvoeren. Wilting treedt ook op als woordvoerder bij o.a. de grote krakersrellen die de stad lamleggen, de ontmanteling van de criminele RARA-organisatie, de dood van agent Peter Lugten en kraker Hans Kok en het neerstorten van het El Al vliegtuig op de Bijlmer. Daarnaast is er de zeer geruchtmakende IRT-affaire, zijn er grote drugszaken, een bizarre handel in mensenhoofden en de zaak Yab Yum. Bovendien zijn er de Eurotop in Amsterdam, het Europees Kampioenschap voetbal en de successen (en dieptepunten) van Ajax. Wilting is een pionier geweest in een ander tijdperk; zonder mobiele telefoons en andere snelle digitale hulpmiddelen. En ook de perspresentaties zijn totaal anders dan die van nu. Klaas Wilting neemt op 1 januari 2001, na 21 jaar trouwe dienst als woordvoerder afscheid van het Amsterdamse korps. Niet om het rustiger aan te gaan doen, maar om zich te richten op andere werkzaamheden, waar hij uiteraard net als toen zijn ‘menselijke gezicht’ kan laten zien.

Klaas Wilting begint zijn carrière in 1964 bij de Amsterdamse gemeentepolitie. Hij krijgt landelijke bekendheid als voorlichter. Op 1 januari 2001 neemt hij afscheid. Sindsdien is hij actief als o.a. mediatrainer en presentator. Daarnaast geeft hij presentaties, over zijn tijd bij de politie en over leiderschap en communicatie. Zie ook **www.klaaswilting.nl**. ►

JUST PUBLISHERS

Alle uitgaven van Just Publishers vindt u op **www.justpublishers.nl.**

In 1964 bent u begonnen bij de uniformdienst van de gemeentepolitie Amsterdam en na vijf jaar werd u mentor bij de praktijkopleiding. Jaren daarna -en we hebben het nu over het jaar 1980- werd u politievoorlichter. U heeft daar nooit bewust voor gekozen, omdat men u daarvoor heeft gevraagd. Hoe kijkt u nu hierop terug of was dit de loopbaan carrière die u bij de politie in gedachten had.

“Toen ik als agent bij de politie kwam dacht ik, als ik uiteindelijk brigadier van politie word, dan heb ik een mooie carrière gehad. Het is toch anders gelopen. Gelukkig maar. Voorlichter of woordvoerder bij de politie, ik wist niet eens dat ze die hadden. Ik heb er in ieder geval nooit aan gedacht.”

In het eerste deel van uw boek heeft u het over uw beginjaren bij de Amsterdamse politie. Ook heeft u het over onderbezetting en onderbetaling. Vandaag de dag horen we dat nog steeds. Te weinig inzetbare agenten, lonen die niet meegroeien en natuurlijk de klassieker: “Te weinig blauw op straat.” Waar ligt dat aan, denkt u en is dit op korte termijn op te lossen?

“Dat was vroeger al een groot probleem en is het nog steeds. Het wordt nog veel erger. De komende jaren gaan er heel veel politiemensen met pensioen, dus op korte termijn is dit zeker niet op te lossen. In mijn ogen heeft het te maken met het korte termijn denken van de regering. Men had in het verleden al veel meer geld en middelen vrij moeten maken, mensen moeten aanstellen en opleiden. Het tekort aan politiemensen is op dit moment schrikbarend.”

Net als vele collega’s was u er trots op om het uniform te dragen en voor velen was dat vroeger een reden om bij de politie te gaan. Is dat nu nog steeds een motivatie of zijn er andere factoren die daarbij een doorslag geven?

“Ik denk dat vandaag de dag nog steeds veel jonge collega’s het vak kiezen of gekozen hebben om de samenleving te dienen. Het uniform staat dan misschien wel stoer, maar het politievak heeft heel veel verschillende facetten. Iedereen begint als agent en kan zich gaandeweg zijn carrière in verschillende richtingen specialiseren. Vele mogelijkheden binnen de politie staan daarvoor open.”

Het lijkt dat er tussen het Amsterdam van toen en nu een groot verschil zit. Er schijnt een beeld te ontstaan dat de Amsterdamse politie haar grip op de stad aan het verliezen is. Is dat zo of komt het misschien omdat tegenwoordig alles onder een (media) vergrootglas ligt?

“Vroeger, zeker in mijn tijd, lag Amsterdam ook al onder een vergrootglas. Dat is tegenwoordig niet anders. Alles wat in Amsterdam gebeurde en gebeurt wordt verheven tot groot nieuws. Als ik naar het heden kijk is het tekort aan politiemensen groter geworden. De criminaliteit is niet zoveel veranderd, want in mijn tijd waren er ook liquidaties, overvallen, straatroven, etc. Ook toen was er al ondermijning, maar kreeg minder aandacht. Laat ik een verschil noemen. Door de open grenzen is alles internationaler, genadelozer en gevoellozer geworden. Denk bijvoorbeeld aan de Mocro-maffia. Overigens is de criminaliteit niet gedaald maar er heeft een verschuiving plaatsgevonden naar de zogenaamde cybercriminaliteit. Als je dat meetelt, is de criminaliteit behoorlijk gestegen.” ➤

In uw boek lezen wij dat uw destijds vijftien jaar oude dochter, thuis de telefoon opneemt en een persoon haar vader bedreigt en hiermee zelfs in gesprek gaat. Wat voor invloed heeft dat op u gehad en hoe is uw gezin daarmee omgegaan?
“Het heeft behoorlijk veel invloed gehad. Ik had er minder last van, maar voor mijn vrouw en kinderen was het geen pretje. Gelukkig heb ik een hecht gezin en konden wij elkaar goed opvangen.”

Als politievoorlichter was u veelvuldig te zien op tv. In 1983 kreeg u landelijke bekendheid door de ontvoering van Alfred Heineken en zijn chauffeur Ab Doderer. Vanaf dat moment was u een bekende Nederlander. U werd onder andere gevraagd deel te nemen aan amusementsprogramma’s. De politie Amsterdam verbood u om hieraan nog langer deel te nemen en als ik goed ben ingelicht heeft u daarom in het jaar 2000 ontslag genomen.
“In mijn boek staat precies beschreven waarom ik bij de politie ben weggegaan. Van de korpsleiding heb ik nooit een verbod gekregen om in amusementsprogramma’s te verschijnen. Dat heeft de media er van gemaakt. Ik heb geen ontslag genomen maar heb met functioneel leeftijdsontslag de politiedienst verlaten.”

Als politievoorlichter had u uiteraard veel contact met journalisten en zij confronteerden u met vragen die soms moeilijk te beantwoorden waren, omdat zij andere bronnen raadpleegden. Journalisten worden tegenwoordig ook bedreigd en moeten noodzakelijkerwijs beveiligd worden. Denk maar aan John v. d. Heuvel en Peter R. de Vries. De criminaliteit neemt ongekende vormen aan en een recent voorbeeld hiervan is de moord op de advocaat van kroongetuige Nabil B. Hoe kijkt u hier tegenaan?
“Ik vind dat je altijd een goed contact met journalisten moet hebben en soms kun je elkaar helpen en aanvullen. Het is volgens mij nog steeds mogelijk die goede contacten te onderhouden en informatie uit te wisselen. Op uw vraag hoe ik tegen de liquidatie van die advocaat aankijk moet ik u zeggen dat ik dat een trieste zaak vind. Dat vind ik trouwens van iedere liquidatie. Triest is het ook dat journalisten beschermd moeten worden. De overheid is daarop ingesprongen en faciliteert die bescherming. Als ik dan kijk naar vroeger is het beeld niet zoveel veranderd. Ook toen werden politiemensen, officieren van justitie en journalisten bedreigd. Het probleem voor journalisten was wat groter, want in mijn tijd moest men zelf voor beveiliging zorgen.” ■

‘Ik vind dat je altijd een goed contact met journalisten moet hebben’

DV&O EN DE POLITIEACADEMIE

Coördinator Rijopleidingen Ronald van Lammeren en teamchef Frits Lindeman van de Politieacademie

‘uitruiling’ als perfecte oplossing

Teamchef Frits en coördinator Ronald van de Politieacademie vertellen waarom de docenten Rijvaardigheid van de DV&O naast de basis-rijopleiding binnenkort ook les gaan geven in de voortgezette rijopleiding.

In het meinummer van dit jaar vertelde Gerard Dekker over zijn instructeurs-ervaring bij de academie, waar hij de basis-rijopleiding ROI (Rijopleiding Initieel), gaf aan agenten in opleiding. Nu komen de collega’s van de academie aan het woord. Zij leggen uit waarom deze samenwerking voor onze beide organisaties een perfecte oplossing is.

As we speak

Onze docenten Rijvaardigheid, zijn opgeleid als politierijinstructeur en kunnen al enkele jaren bij de academie inspringen als dat nodig is en andersom. ‘As we speak’ volgt Gerard Dekker, één van de docenten Rijvaardigheid, de BOT-rijopleiding, althans zo noemen wij het. Bij de PA heet deze pittige rijopleiding RGBP (Rijopleiding Generalist Beveiliging Persoonbeveiliger). Dit is de voortgezette rijopleiding. Wil je nog een niveau hoger? Dat kan ook, want de PA geeft ook nog specialistische rijopleidingen. Als Gerard deze voortgezette opleiding afgerond heeft, kan hij de medewerkers van het BOT en EBV rijopleiding op dat niveau geven, maar natuurlijk ook bij de academie.

Uitruiling

Ronald van Lammeren (58) is coördinator Rijopleidingen en Frits Lindeman (51) is al drie jaar teamchef. Ronald: “Voorheen volgden de medewerkers van de DV&O de basis-rijopleiding bij de Politieacademie. Dat konden we niet meer inplannen. Na de nodige organisatie- en administratiehobbels hebben we dit gezamenlijk kunnen oplossen door medewerkers van de DV&O op te leiden als politierijsinstucteur, zodat de DV&O eigen docenten heeft. Uiteraard heeft de academie hier ook profijt van, wij kunnen ze immers ook inzetten. We namen eens in de twee jaar het rijvaardigheidsdeel van de Botters voor onze rekening. Dat is bij ons een voortgezette rijopleiding. Ook hier ontstond een bezettingsprobleem. De oplossing blijkt ook hier ‘uitruiling’ van docenten.

Kar trekken

Frits: “Met ketenpartners die soortgelijk aan ons zijn, blijkt dit echt een goede oplossing.Tot nu toe heeft iedereen hier alleen maar voordeel van. De opleiding van BOT 14 die afgelopen juni afgerond is , dreigde eerst niet door te gaan. De academie zorgde altijd voor een deel van deze opleiding. De DV&O kocht dit product en opleiding bij de academie in. Nu hadden wij helaas niet de capaciteit om dit te organiseren. DV&O besloot daarom zelf de kar te trekken. Alleen het rijvaardigheidsdeel gebeurde hier nog op de academie.”

Specialisten

Ronald: “Inmiddels is docent Gerard Dekker in opleiding voor de voorgezette rijopleiding. Ook voor hem is dit een pittig traject. Hij moet eerst zelf aantonen dat zijn competenties dusdanig zijn dat hij ruim boven de stof staat. Daarna gaat hij de hele opleiding inkijken om vervolgens deze opleiding , onder begeleiding van een ervaren docent van de PA te geven; een lang traject. De hele opleiding duurt vijf weken. Afdeling Opleidingen en de academie zoeken elkaar op om specialisten op te leiden. Het is dus geen inkoopproduct meer zoals vroeger, maar een échte samenwerking.” “Het unieke is wel”, vult Ronald aan, “dat dit één van de eerste groepen is die op dit moment deze opleiding afronden.” ➔

De werving van BOT 15 is inmiddels in volle gang. In 2020 start deze groep met de opleiding. Het is nu nog niet bekend waar deze nieuwe medewerkers hun opleiding (al dan niet deels) volgen.

Dezelfde taal en procedures

Frits: “Er zit geen verschil in de opleiding of de competenties die de mannen moeten beheersen. Het enige verschil is de rol bij de eigen organisatie ná de opleiding. De expertise is in de basis hetzelfde. De medewerkers die opgeleid worden spreken allemaal dezelfde taal en volgen dezelfde procedures in de praktijk. Het wordt de ketenpartners steeds makkelijker gemaakt om samen te werken. Hiermee versterken we elkaar steeds meer en meer. Denk bijvoorbeeld ook eens aan materiaal, zoals gepantserde (reserve-)voertuigen. Ook op dit vlak zijn voorzichtig de eerste stappen gezet om afspraken te maken. Maar ook de onderhoudstrainingen van het BOT worden weer besproken, omdat het uitgangspunt is dat de docenten van de DV&O zélf opleiden.”

Mentaliteit

Ronald: “In een eerder stadium hebben we ook de brancherichtlijnen en de vrijstelling al op elkaar afgestemd. Ook op dat vlak hebben we nu dezelfde basis.”Frits vertelt dat hij nog wel meer mogelijkheden tot samenwerking ziet: “De politie en de DV&O doen aan arrestantenzorg. Wellicht kunnen wij deze kennis weer halen bij de DV&O?! Er is eigenlijk tot nu toe niets boven gekomen dat niet loopt of niet werkt. We moeten hooguit de organisaties op elkaar aan laten sluiten en dan vooral administratief en plantechnisch. Dat vraagt wat inzet, maar beide organisaties laten zich niet hierdoor afschrikken. We hebben beiden dezelfde mentaliteit en willen efficiënt werken.”

Veiligheid als basis

“Eigenlijk is er maar één antwoord op de vraag waaróm de academie nu eigenlijk de rijopleiding geeft aan de docenten van de DV&O”, zegt Frits, “de basis is altijd veiligheid. We willen allemaal dat de collega’s ’s avonds veilig thuiskomen! Van A naar B, veilig en vlot. Beide organisaties hebben dit belang voorop.” ■

“De basis is altijd veiligheid. We willen allemaal dat de collega’s ’s avonds veilig thuiskomen!”

‘IK HOU VAN SARCASME, SCHRIJF ZOALS IK PRAAT: MET MIJN HART OP MIJN TONG. (KEURIG ALGEMEEN EN -SOMS ON-BESCHAAFD NEDERLANDS) EN HEB EEN ERNSTIGE ZWAK VOOR CHOCOLA’

WWW.LIEKESCHRIJFT.AMSTERDAM

De Wereld Draait Door. En een beetje extra. zowel hier op mijn blog als op Instagram (@Liekeschrijft) deel ik met regelmaat dingen over geweld tegen hulpverleners of tegen politie specifiek.

Toen ineens hing de politiebond NPB aan de telefoon en zoefzoef ging het snel. Ik voelde me vereerd, maar tegelijk vond ik het vre-se-lijk eng. Ik ben nogal recht voor zijn raap, niet erg subtiel en eehmm.. Vrij duidelijk in mijn woordkeuze. Dat is regelmatig mijn kracht, maar ook (zeer regelmatig) mijn valkuil. En hoe zou dat gaan op live televisie bij De Wereld Draait Door. Zonder enige kennis of kunde van mediatraining.

Op het bureau netjes het uniform aangetrokken. Collega’s die vragen of ik het spannend vind. Zou het van m’n kop af te lezen zijn? “Ik schijt zeven kleuren stront” “Doe maar niet dat is misschien niet zo handig op live televisie” “Oké dan niet”. Lieve Misha bracht ons weg. Misha is mijn zogenoemde zorg inspecteur. En hij kijkt dwars door me heen. Best onhandig soms, maar ik ben er dankbaar voor. Personele zorg heel hoog in het vaandel. En hij kent me goed. Ook in hoeverre ik dit onderwerp belangrijk vind. Het onderwerp waar Jan en ik zo meteen over gaan praten is geweld tegen politieambtenaren. Misha weet heel goed hoe dit me aan het hart gaat. We krijgen een mini peptalk. Het komt erop neer dat we onszelf moeten zijn. En niet te lang van stof. Haha! ➔

“Ik voel me vereerd”

Boven in de best wel gezellige soort van huiskamer bij De Wereld Draait Door werd bevestigd aan de telefoon door Erik Akerboom dat ik gewoon mezelf mocht zijn. “Weet je het zeker?” was daarop mijn antwoord. Want politiek correct enzo is niet geheel mijn ding. Of geheel niet. Dat wist hij zeker. Jan en ik mochten gewoon ons verhaal vertellen, onze kijk, ons gevoel. En ons vooral niet inhouden. Oké. Dat werd ook eigenlijk al eerder bevestigd door de woordvoering van de korpsleiding. Wij zaten aan de koffie met extra koekjes en hadden net eten besteld. Je kan in ieder geval niet zeggen dat er niet goed voor de gasten gezorgd werd. Nog een peptalk van de mannen van de bond. Een paar minuten nadat we opgehangen hadden aan de telefoon stond Erik Akerboom voor mijn neus en mijn voorgenomen netheid was al meteen verdwenen “Kolere wat ben je groot in het echt” zei ik ieeeets te enthousiast. Goeeeeie binnenkomer wel. Maar hij kon er smakelijk om lachen. Je kan het ijs maar beter meteen breken zullen we maar zeggen. Ik had er een nachtdienst opzitten dus toen ik bij Beppie in de stoel mocht voor een makeupje was ik al gauw helemaal op mijn gemak. Poedertje hier, poedertje daar. Weg waren mijn wallen. It’s Magic. En ze hield het nog heel naturel ook. Jan in de make-up en even samen een foto maken. Het is toch een flinke rollercoaster en zonder hem had ik hier nooit van mijn leven naartoe gedurfd. Chickenshit 2.0 met m’n grote bek. Wat ben ik dankbaar en trots! Tijdens het eten werd er nog even het een en ander doorgesproken. Gekke wereld hoor die televisie. The Tesky Brothers waren een welkome afleiding tegen de zenuwen. Lekker meeklappen en ze waren oprecht ontzettend goed. Eenmaal aan tafel vloog de tijd voorbij. Het begon over het stroomstoot wapen wat we moeten gaan krijgen. Jan vertelde ontzettend goed wat ons overkomen is maart dit jaar op de Bloemenmarkt. Ik vind zijn kracht in vertellen en uitleggen zo sterk. Woah! Trots en opgelucht dat hij dit vertelde en ik het niet hoefde te doen zat ik er naast. Toen Matthijs begon over “Had dit voorkomen kunnen worden?” voelde ik al het vuur, woede, frustratie en strijdkracht omhoogkomen. Het gaat naar mijn idee niet meer om voorkomen, het gaat om straffen. Blijf met je poten van hulpverleners af. Besluit je dat niet te doen, dan moet je écht goed gestraft worden. Alles wat je kan voorkomen is natuurlijk prachtig. En ik hoop dat het stroomstootwapen daar iets aan toe gaat voegen. Maar, ook met een stroomstoot wapen kan er iemand je een beuk geven. Of je moedwillig een hersenschudding slaan. Of in je gezicht tuffen. De straffen en gevolgen voor de daders zijn klein, minimaal en zijn geen genoegdoening voor de hulpverleners. Dit moet anders. We hebben hier alles wat hoog in de boom zit bij nodig. Wij hebben elkaar al en onze blauwe familie, en hulpverlenersfamilie, is ontzettend groot. Wij zijn er voor elkaar en vechten voor en naast elkaar. Enige wat wij kunnen doen is alles wat GTPA is goed en duidelijk vast te leggen.

“Blijf met je poten van hulpverleners af”

Elkaar er scherp op houden dat we ondanks dat het zo ontzettend aan de orde van de dag is we het toch echt nooit mogen vergeten vast te leggen. Het vloog voorbij. En daar was Misha om ons op te halen! Dikke knuffel en nog napraten met een bitterlemon en toch best trots op ons. Overspoeld met ontzettend lieve reacties. Mijn telefoon ontplofte. En die van Jan ook. Ik weet dat ik nog lang niet iedereen heb bedankt en ik denk dat dat ook niet gaat lukken, maar weet dat ik het ontzettend lief vind. De strijd is nog lang niet gestreden maar als dit een ieniminie beetje heeft kunnen bijdragen of misschien een beetje bewustwording heeft gecreëerd dan was het al meer dan waard.

“IF YOU CAN’T BEAT THE FEAR, JUST DO IT SCARED”

En het was een gave ervaring onder het motto: “If you can’t beat the fear, just do it scared”. De paar mensen die me te boos/pittig/geëmotioneerd vonden. Ik zie wat jullie bedoelen, maar dit ben ik. Deze strijd is voor mij belangrijk. En dat is voor mij en de mensen dicht bij mij soms best heftig, maar het is oké. En nee ik weet dat ik hier geen excuses voor aan hoeft te bieden en dat doe ik ook niet, maar dit onderwerp doet me veel. Daarom wat uitleg bij het vuur, de boosheid en alles wat je aan me zag. Er is een bodycam filmpje van de beelden van de mishandeling van Jan en mij op de Bloemenmarkt. Ik vind het tot op de dag van vandaag moeilijk dat filmpje te zien. Tot tranen aan toe. Tijdens de opname van de serie Bureau Burgwallen (vanaf 30 oktober op RTL5) ging Ewout Genemans het bodycamfilmpje even kijken. Ik keek mee en werd onverwachts geconfronteerd met 101 emoties. En heb boehoehoe stijl staan huilen. Ben een vrouw van 31, volwassen en 12,5 jaar in dit prachtige beroep. Maar ik had blauwe familie schouders nodig om me te troosten. Ik wil liever niet janken om die klootzakken die ons naar het leven stonden, maar het is wat het is. Ik ben zo. En omdat excuses aanbieden voor wie je in de kern van je bestaan bent niet mijn ding is, doe ik het maar anders: Het is prima dat ik zo ben.

Again

Er zit een mens in het pak. Daar waar je mij slaat, doe je iedereen verdriet die om mij geeft. De politie hoeft je beste vriend niet te zijn wat mij betreft. Maar blijf met je poten van ons af. Besef dat ik je zus had kunnen zijn. Of Jan je beste vriend. Besef dat er mensen zijn die huilen om ons verdriet, trots zijn op onze overwinningen, lachen om onze slechte grappen. Besef dat de politie ook gewoon werk is. De bakker sla je toch ook niet op zijn smoel als zijn brood uitverkocht is? Vlieg je de stratenmaker aan als hij een baksteen verkeerd heeft neergelegd? Of de bloemist die gewoon haar werk doet? Nee. Besef dat de brandweer ook komt als je moeder gereanimeerd moet worden. Besef dat de ambulance geen enkel ander doel heeft dan levens redden en mensen helpen. Hoe de fuck is het mogelijk dat je ze belaagd? En hierbij ook alle andere beroepen die te maken hebben met zinloos geweld. De zorg, de mensen in de daklozenopvang... You name it en zij doen hun werk voor de maatschappij. Ze zijn belangrijk voor ons allemaal. We zijn allemaal mens. ■

‘Zonder hem had ik hier nooit van mijn leven naartoe gedurfd’

IK BEN MIJN MAATJE KWIJT!

“Ik ben mijn maatje kwijt! Hij loopt achter een vent aan met een vuurwapen!” Dat waren mijn woorden tegen de meldkamer terwijl ik liep te rennen door de straten van mijn wijk.

Even daarvoor reed ik met mijn maatje over een van de doorgaande wegen in ons district. Het was donker en laat op de avond. Ons oog viel op een geparkeerde auto. Deze stond nogal nonchalant met zijn neus tegen de richting in en op een plaats waar hij eigenlijk niet mocht staan. We stopten achter de auto en op het moment dat we wilden uitstappen passeerde ons een man over het trottoir. De man kwam vanuit een portiek en liep rustig langs onze politieauto. Mijn maatje en ik keken allebei even naar de man en keken elkaar verbaasd aan op het moment dat hij ons passeerde. We roepen naar elkaar: *“Vuurwapen!”* Op het moment dat de man ons passeerde zagen we dat in een van zijn handen een pistool had. Hij hield hem strak langs zijn lichaam, maar was duidelijk te zien. Nadat hij ons was gepasseerd versnelde hij zijn pas en liep de eerste straat in die hij tegenkwam. Mijn maatje was intussen al uitgestapt en ging met versnelde pas achter hem aan. Ik moest nog even de sleutels uit het contact van de auto halen. Dat duurde misschien maar een seconde, maar toch!

Via de portofoon probeerde ik mijn maatje te bereiken, maar ik kreeg geen contact. Rennend door de straten, zoekend naar mijn collega, kreeg ik gelukkig hulp van buurtbewoners die mij de richting wezen waar mijn maat heen was gegaan. Ik had het idee dat ik vloog! Onderwijl had ik geschakeld naar de meldkamer en riep ik: *“HB ik ben mijn maatje kwijt! Hij loopt in de wijk achter een vent met een vuurwapen! Ik kan hem niet vinden!”* Om mij heen hoorde ik sirenes aangaan van collega’s en ik wist dat hulp onderweg was. Maar nog steeds was ik mijn maatje kwijt. Zo snel als mijn voeten mij konden dragen rende ik door de straat in die richting die buurtbewoners hadden gewezen. Ondertussen passeerde mij politievoertuigen in tegengestelde richting. Ik kan alleen maar even wijzen dat ze de andere kant op moesten. Voor mijn gevoel ging er kostbare tijd verloren! Het leek uren! Waar was mijn maatje?! ➔

“Ik was op weg om een schot te lossen!”

Op een kruising van wegen zag ik in mijn ooghoeken, half in het donker, mijn maatje staan. Hij stond met zijn vuurwapen in zijn handen richtend op een man recht tegenover hem. Ik trek mijn wapen, wetend dat de man een vuurwapen bij zich heeft. Ik hoor mijn maatje tegen de man roepen: *“Laat je handen zien! Laat je handen zien!”* De man heeft een van zijn weggestoken in zijn jas. Het leek erop alsof hij het vuurwapen ander zijn jas wilde verbergen. De man geeft geen kik! Met mijn ene hand richt ik mijn vuurwapen op de man, met mijn ander bedien ik de portofoon en gaf ik aan de meldkamer door dat ik mijn maatje had gevonden en dat we tegenover de man stonden met het vuurwapen.

Ik hoorde mijn maatje nogmaals roepen: *“Laat je handen zien! Laatje handen zien!”* We hoorden de man naar ons roepen: *“Shoot me! Shoot me!”* Terwijl hij dit riep haalde hij zijn handen telkens een stukje uit zijn jas, alsof hij zijn vuurwapen tevoorschijn ging halen. Maar iedere keer zakte zijn hand terug in zijn jas. Ik was allerlei scenario’s door mijn hoofd aan het laten gaan. En dat gaat soms in een fractie van een seconde. Al mijn bevoegdheden. Kan ik, mag ik, wil ik! Ik had wel voor mijzelf besloten, dat wanneer ik de kolf van een wapen zou zien, ik zou schieten. Voor mijzelf had ik een wel overwogen beslissing gemaakt.

Heel zachtjes begon de man zich te verplaatsen. Van de zijstraat naar de doorgaande weg. Hier hadden zich buurtbewoners zich verzameld om te zien wat er allemaal gebeurde. Mensen wilden het allemaal van dichtbij meemaken. En naar mijn gevoel staan mensen soms iets te dichtbij! Op de doorgaande weg hoorde ik mijn maatje nogmaals roepen: *“Laat je handen zien! Let me see your hands”* In de tussentijd hadden we dekking gezocht achter een boom en in de nis van een portiek voor het geval de man toch zou gaan schieten. Je kunt maar nooit weten. Nog altijd waren onze wapens gericht op de man. Op een gegeven moment zagen we dat de man weer zijn hand uit zijn jas wilde halen en een stap naar voren deed. Het was voor de eerste keer dat ik de haan van mijn wapen achterover zag komen. Ik was op weg om een schot te lossen! Naast mij hoorde ik een knal. Het geluid weerkaatste tegen de woningen om ons heen. Ik zag dat mijn maatje zijn hand liet zakken en zijn wapen opnieuw op de man richten. Het eerste waarschuwingsschot was gevallen. Rustig meldde ik aan de meldkamer: *“HB eerste waarschuwingsschot.”*

Tot onze verbazing bleven de buurtbewoners zelfs na dit schot op een korte afstand kijken. Langzaam begon de man weer te verplaatsen. Op geen enkele wijze was hij van plan om zich over te geven. In de tussentijd stonden er op diverse plekken collega’s al dan niet met getrokken vuurwapens. De man stak de straat over en ging tot onze ontzetting tussen het toegestroomde publiek staan. Nu konden we niets meer! Je kunt niet schieten als zo iemand tussen de mensen staat. Opnieuw gingen alle gedachten in mijn hoofd rond. Afwegingen maken. Wat als... Door te roepen tegen het publiek dat de man een vuurwapen had gingen de toeschouwers uit elkaar en opnieuw stond de man daar alleen op het trottoir. En weer mijn wapen en die van andere collega’s op hem gericht en het deed hem voor mijn gevoel helemaal niets. En weer hoorden we hem roepen: *“Shoot me! Shoot me!”* En een ding wisten mijn collega zeker hij had een wapen! In middels stonden we met drie collega’s naast elkaar. Allemaal onze wapens gericht op de man en nu. We zien de man opnieuw bewegen met zijn hand. En weer lijkt het of hij iets tevoorschijn wil halen. En opnieuw zie ik de haan van mijn wapen achterover komen en voel ik dat ik de druk op mijn trekker opvoer. Ik ben op een of andere manier zo scherp dat ik dit zie en voel gebeuren. Ik kijk over mijn wapen naar de man en zie dat zijn hand weer terugzakt in zijn jas. En dan... Geheel onverwachts doet de man een stap naar voren en we zien dat hij zijn hand uit zijn jas wil trekken. Naast me hoor ik een verschrikkelijke knal en zie een lichtflits. Een collega links van mij heeft een schot gelost. Ik zie dat de man plots stopt met bewegen en hij lijkt even uit het lood geslagen. Met onze vuurwapens nog in de handen stuiven we naar voren en lopen de man onderste boven. ➤

Niets duidde erop dat de man door het gerichte schot was geraakt. Geen bloed en geen gekerm van de man. De man werd geboeid en gefouilleerd. En shit... We treffen bij het fouilleren geen vuurwapen aan. Waar is dat ding? Hebben we het dan toch verkeerd gezien? Is er terecht geschoten? Wat nu? Mijn maatje en ik kijken elkaar even vertwijfeld aan. We weten het zeker! Hij had een vuurwapen! Toch? Hebben we dan toch een verkeerde beslissing genomen? We besluiten de route die we hebben afgelegd en waar ook de man heeft gelopen terug te lopen. Terwijl we dit doen vragen we ons af: *“Wat is er gebeurd? Wat hebben we gemist?”* leder portiek en onder iedere auto werd gekeken. Tussen een van auto’s en naast de stoeprand vinden we het wapen wat we bij de man hadden gezien. Een groot kaliber pistool. Het blijkt te zijn doorgeladen en gereed voor gebruik. Toch een vuurwapen! Hoe hij zich van het wapen heeft ontdaan is voor ons altijd een raadsel gebleven.

Terug aan het bureau blijkt dat de man toch gewond is geraakt. Geraakt in zijn arm. Heel zacht stroomt er een straaltje bloed langs zijn arm naar beneden. De man werd voor onderzoek en verzorging van de wond overgebracht naar het ziekenhuis gebracht.

Uit later onderzoek bleek dat deze man betrokken was bij een afrekening in het criminele circuit. Wat ook bleek dat een tweede man bij deze afrekening betrokken was en als we hem hadden aangesproken dat we het beiden waarschijnlijk niet hadden overleefd. Deze man was in het bezit van een vol automatisch machinegeweer.

Ik heb gelukkig die dag en in mijn carrière niet hoeven schieten, maar een aantal malen wel op het punt heb gestaan om er daadwerkelijk gebruik van te maken. Zoals onder andere bij dit incident. Ik ben geen dag mijn dienst begonnen in de hoop dat ik za moeten schieten of gebruik moest maken van mijn vuurwapen. Het gebruik van het vuurwapen door politiemensen is vaak een laatste geweldsmiddel.

Voor buitenstaanders is het vaak heel makkelijk oordelen over schietende politiemensen of politiemensen die gebruik maken van hun geweldsmiddelen. Ik hoop voor u dat u nooit een dergelijke keuze hoeft te maken. Ik ben dan benieuwd welke keuze u maakt? ■

“We weten het zeker! Hij heeft een vuurwapen! Toch? Hebben we dan toch een verkeerde beslissing genomen?”

IN MIJN RUG GETRAPT...

Als ik in mijn herinneringen graaf, komen er tal van geweldszaken naar voren. Dit soort kwesties zitten nagenoeg bij iedere politieagent in zijn persoonlijke al dan niet verwerkte memoires. Het leuke met herinneringen is dat er geen tijdsdruk op staat en dat ze af en toe boven komen drijven. Ze voeren je weer even terug naar het moment van ondergane gewelddadigheid.

Een aantal jaren geleden alweer was ik met mijn maat en collega Henny op pad. Het was een rustige dag zonder veel incidenten of bijzonderheden. Ik was al aan het denken dat ik na dienst naar huis zou fietsen en een leuke avond met mijn gezin zou hebben. De zon scheen lekker en ik was niet erg alert op dat moment. Verveling of moe door zware onregelmatige diensten in combinatie met fluweelzachte zonnestralen in mijn porum? Tja. Ik was mijn zonnebril vergeten. Hoe anders zou het deze dag verlopen voor de politie in heel ons district.

In de buurt van het politiebureau waar wij in de sluimering van de dag naartoe reden, reed plots een auto van rechts voor ons langs. Het was in de nadagen van de prestatiecontracten op bonnen aantallen. De stimulering van de staatskas deed ons extra alert zijn. Mijn collega riep van; Han heb je dat gezien? Ik werd meteen getriggerd en ik zag nog een hand aan een oor waar een telefoon inzat. Mijn collega maakt vaak grapjes en zet mensen graag ludiek maar wel netjes op het verkeerde been.

Maar nu was zijn toon ferm doch politioneel streng en duidelijk. “Die was aan het bellen” was zijn oordeel. Dus nodig om de bestuurder en overtreder toe te spreken. De “stop” bak van de politieauto werd aangezet. De bestuurder reageerde echter niet. Hij was bijna bij de plaats van zijn bestemming, zijn woonadres op een vrij-statige omgeving.

Voordat hij al onze ziedende blikken kon verdwijnen in de anonimiteit stonden we bij hem en zijn auto midden op zijn vrij-statige-thuis locatie. Mijn collega stelde de overtreder in kennis van zijn vergrijp. Het was een dure boete. Dus begon die persoon te intimideren etcetera. Hij kreeg meteen veel bijval want we werden binnen de korst mogelijke tijd omsingeld door tal van andere vrij-statige-bewoners.

Samen sterk was kennelijk hun motto want de overtreder kreeg plots veel bijval en dacht de boete te kunnen ontlopen door de toegesnelde hulp en intimidatie die verbaal als hoogdravend te betitelen was. Nadat de boete was aangezegd begon het allemaal non-verbaal-gewelddadig te worden.

Ik had mijn “bek” zogenaamd nog niet opengetrokken. Ik stond dicht achter mijn collega met mijn armen over elkaar. Alert doch in een standbeeld-achtige houding. De overtreder kreeg geen respijt bij mijn collega en moest dus financieel bloeden. Ik ben een stuk kleiner dan mijn collega en aldus begon het intimidatie en dreigende verbaliteit mijn richting op te komen. ➤

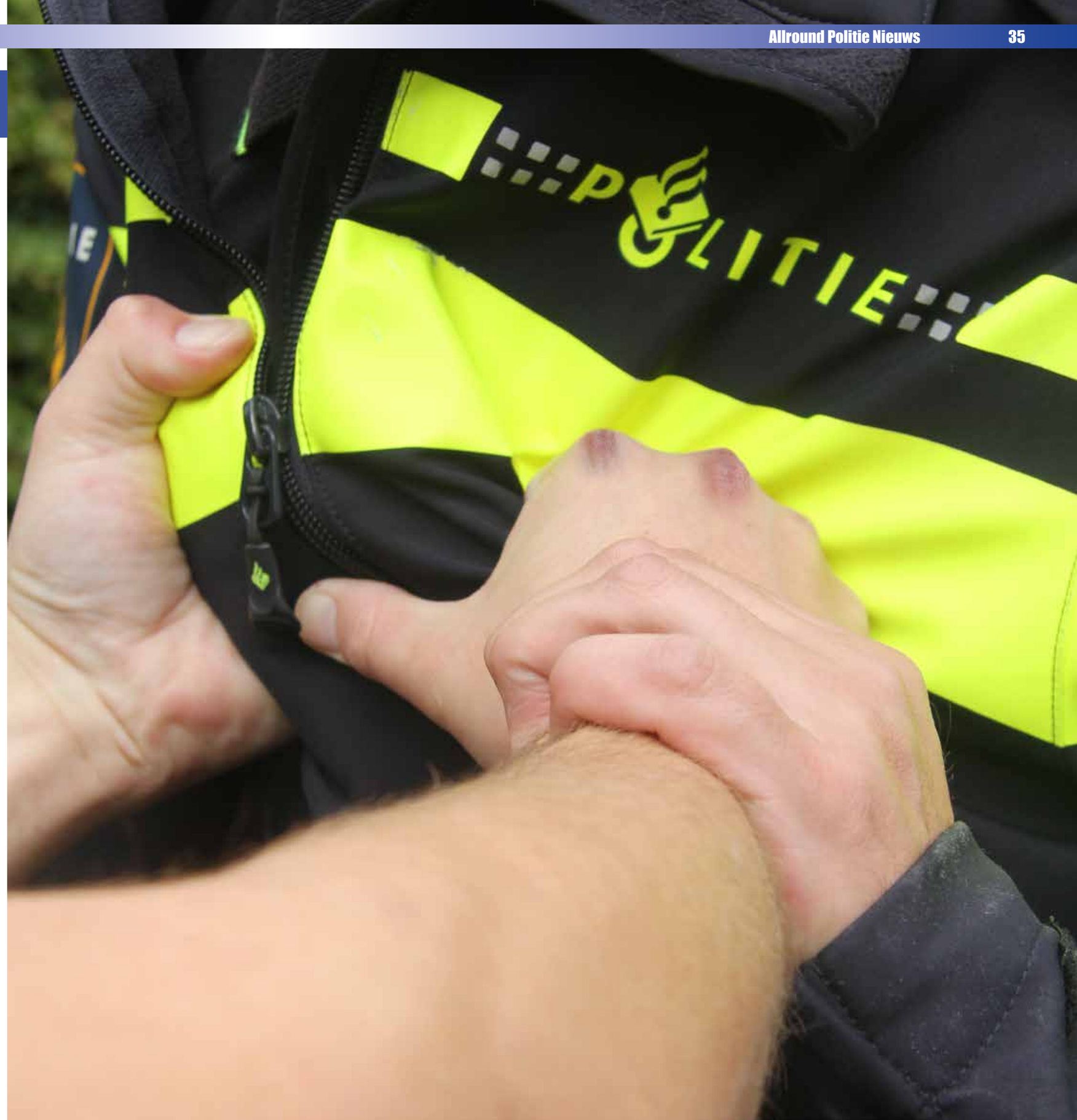

Ik zei nog tegen de querulant dat mijn collega zijn bel-actie gezien had, dus ook bij mij geen kans op een wet Mulder rehabilitatie. Ik vond het wel mooi dat hij in het zicht van zijn thuishaven niet veilig was maar geldelijk beboet werd. Mijn non verbaal gedrag stond hem niet aan en hij begon mij te beledigen als heuse voorman van een grote menigte vlak achter hem, die overtuigend aan zijn kant van het onrecht stond. De eerste keer dat ik wat zei tegen die persoon was dat hij was aangehouden voor belediging. Ik voegde meteen daad bij mijn woord en greep hem vast. Hij sloeg naar mij maar kwam niet los uit mijn greep. De overige aanwezigen aan zijn kant begonnen in de richting van ons ook nog non-verbaal te acteren. Trekken, duwen, schoppen in mijn rug, intimideren, bedreigen, schreeuwen.

Kortom een jewelste poging om de persoon te ontzetten. Dan gebeurt er een hoop om je heen en schakel je over op overleven en terugtrekken. Ik hield vast wat ik had in een staande wurggreep en merkte een hoop geweld om mij heen. Echter ik voelde geen lichamelijk geweld tegen mijn persoon. Het werd steeds onveiliger om ons heen. De dreigingen tegen ons werden steeds heftiger. Mijn maat had de tegenwoordigheid van geest om een nood oproep assistentie collega te doen. Ik had geen arm of hand meer vrij... De blauwe hulptroepen van collega's kleurden de hemel -politie zwaailichten- blauw. Auto's met collega's reden in uiterste Vitesse naar ons toe. Veel politiehulp was in no time bij ons. Op dat moment zat de arrestant al in de politiebus en konden wij veilig terugtrekken.

Later hoorde ik pas van mijn maat dat ze me in mijn rug hadden getrapt. Door de adrenaline had ik dit niet gemerkt in eerste instantie. Dus -buiten de arrestant in het politiebusje- werden nog een aantal verdachten daar aangehouden op heterdaad. Ik was mijn horloge kwijt, mijn telefoon en een aantal persoonlijke bezittingen. Achteraf is dat goed gekomen en heb ik mijn spullen teruggekregen. Wat kapot was gegaan werd vergoed.

Aan het bureau volgden nog diverse aangiften m.b.t. schijnbaar aangewend politiegeweld tegen mijn persoon. Een farce en leugen(s) naar later bleek. Definitief heeft justitie zich hierover gebogen en heeft de aantijgingen juridisch gepareerd en uitgevlakt. De verdachten werden allemaal veroordeeld door de rechter. De mate van straffen weet ik niet meer precies. Dat vind ik achteraf ook niet belangrijk. Echter geweld tegen politie werd ook toen niet getolereerd. Belangrijk voor mijn maat en mij was dat er werd doorgepakt. Na de zitting bij de rechter moesten de verdachten allen onder meer een geldboete betalen. Dit als onderdeel van de strafoplegging. Volgens eigen recept had een van hen dat niet gedaan, in de trant van; justitie bekijk het maar. Dat betekent dus dat openstaande boetes die op enig moment onherroepelijk worden.

Veel later werd die verdachte rugschopper gecontroleerd. Hij had een openstaande boete. Bleek dat hij alsnog moest gaan zitten voor een behoorlijke tijd wegens het niet betalen van de door de rechter opgelegde boete in mijn zaak. Uiteindelijk heb ik voor een tweetal zaken respect gekregen. Dat justitie een lange adem had door een opgelegde boete te blijven vorderen. Ten tweede dat de assistentie aanvraag werd gehonoreerd en dat collega's het vuur uit de sloffen reden om mijn maat en mij te assisteren en te ontzetten. ■

"Wrang is weer het feit dat geweld tegen politie steeds maar erger en grotesker wordt. Vele collega's worden in privétijd belaagd alsmede hun gezinnen. Politiebonden en politietop zijn furieus."

HULDIGING DEELNEMERS WPFG CHENGDU DOOR ROTTERDAM

Woensdag 4 september was een bijzondere en historische dag voor de deelnemers aan de World Police & Fire Games 2019 (WPFG) in Chengdu. Voor het eerst, werd het gehele team wat deelgenomen had aan de WPFG, gehuldigd. Dit werd georganiseerd door de Stichting WPFG Rotterdam 2021 in samenwerking met de gemeente Rotterdam.

De plechtigheid vond plaats op het stadhuis van Rotterdam met prachtige toespraken van Burgemeester Ahmed Aboutaleb en directeur van de Veiligheidsregio Rotterdam Arjan Littooij. Deze bedankten in hun toespraken alle hulpverleners voor hun inzet, soms met gevaar voor hun eigen leven, voor een veilige en leefbare samenleving.

Tevens werd al even vooruitgekeken naar de WPFG 2021 die in Rotterdam gehouden gaan worden. Dat moet een groot dank je wel worden voor alle hulpverleners. Niet alleen voor de Nederlandse hulpverleners maar ook voor hen die waar ook ter wereld leven en daar in actie komen.

Tijdens de plechtigheid kregen de deelnemers een mooi speldje uitgereikt en een Hollandse lekkernij. Daarnaast werd de WPFG vlag, die tijdens de sluitingsceremonie in Chengdu was overgedragen aan een delegatie van Rotterdam, overhandigd aan verantwoordelijk wethouder van Langen die deze veilig opborg in de kluis van het stadhuis. ■

Fotografie door: Annemieke van der Togt

ALLROUND POLITIE NIEUWS

BOEKEN PRIJSVRAAG

In 1980 wordt Klaas Wilting, sinds 1964 bij het Amsterdamse politiekorps, overgeplaatst naar het Bureau Voorlichting waar hij woordvoerder wordt. De hoofdstad maakt een zeer roerige periode door. Wilting krijgt er zijn handen meer dan vol.De mediagenieke Wilting wordt hèt gezicht van de Amsterdamse politie. Wekelijks is hij op radio en tv. In no time is woordvoerder Wilting wereldberoemd in Nederland.Eén van zijn eerste grote zaken wordt de spectaculaire Heineken-ontvoering. Wilting is ook woordvoerder voor o.a. de liquidatie van Klaas Bruinsma, de ontsnapping van Stanley Hillis, de liquidatie van Sam Klepper, spraakmakende ontvoeringszaken, schietpartijen en afrekeningen.

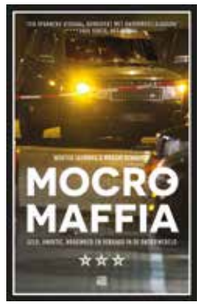

Een paar jaar geleden trokken ze gezamenlijk door het land om juweliers te beroven, nu vermoorden ze elkaar met zware wapens in de strijd om cocaïnemiljoenen. Niet alleen in Amsterdam, maar door heel Nederland en zelfs tot in België en Marokko is het oorlog. Maar wie staan er nu precies tegenover elkaar en waarom? Mocro Maffia vertelt het inside-verhaal over de opkomst van een nieuwe generatie zware criminelen. Een verhaal over geld, ambitie, hoogmoed en verraad.

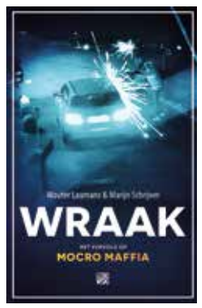

Na de dubbele liquidatie in de Amsterdamse Staatsliedenbuurt in 2012 veranderde het misdaadlandschap voorgoed. Gewelddadiger, roekelozer, complexer dan ooit. Het vormde het startschot van de nietsontziende oorlog tussen twee groepen in de onderwereld: enerzijds die rondom Benaouf A., het beoogde doelwit van die aanslag, anderzijds de groep rondom Gwenette Martha. Na diens dood in mei 2014 lijkt de vete aanvankelijk tot een einde te zijn gekomen, maar niets is minder waar. De strijd om kilo's coke gaat door, maar is niet langer de enige aanleiding voor de talloze aanslagen die volgen. Een ander motief blijkt ook een belangrijke rol te spelen.

BIJ WELKE UITGEVERS VERSCHIJNEN DEZE BOEKEN?

Stuur jou antwoord op naar soraya@terhoeveuitgevers.nl

www.terhoeveuitgevers.nl Ter Hoeve Uitgevers Ter_Hoeve_Uitgevers

ALLROUND POLITIE NIEUWS

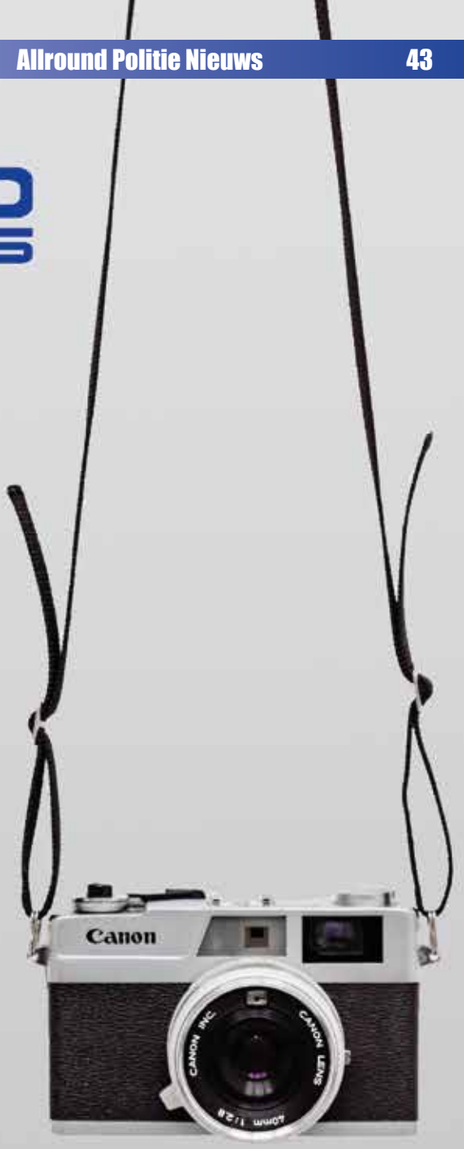

Allround Politie Nieuws is altijd op zoek naar
foto's, blogs en verhalen gemaakt dóór u vóór u!
Stuur deze naar:
Willian@terhoeveuitgevers.nl

AllroundPolitieNieuws

Allround_Politie_Nieuws

www.allroundpolitienieuws.nl